

O Atlantidă vagă

MarianP

O Atlantidă vagă

Eu m-am întors în mine, eram tăcut ca cerul
Aveam ochii sihaștri de-atât' azur sub soare,
Cutreieram nisipuri pe-un țărm din depărtare
Privind tăcerea mării cum își cerea iertare,
Că-n valuri de uitare îți îneca misterul.

Aveam bilet de voie vroiam să ți-l recit,
Să îl împart la patru, să fac din el o barcă
Să urc în ea cuvinte, să o prefac în arcă
Să traversăm potopuri dar marea iarăși parcă,
Torcea din necuvinte furtuni de neoprit.

Purtam drapel sub pleoape, avea cusut un om
Vroiam să îl dezleg să ți-l așez cunună,
Să-l colorez cu gânduri și să-ți aprind o Lună
Să-l prind de cerul nopții să-ți zic de noapte bună,
Să crezi că-i primăvară, tu floarea mea, eu pom.

Duceam în palme vești, ți le-aș fi scris pe vise
Vroiam să-ți mângâi somnul cu vorbe de nezis,
Să te trezesc cu ochii prin frunze de cais
Să mă primești în visul de care te-ai dezis,
Și să-nserăm angelic în visele nescrise.

Doream să-ți cânt din rouă, din vorbe să fac ape,
Să tac atunci când cânt, dar să auzi minuni
În apele sonore să plâng cu rugăciuni,
Să te îmbrac cu ritmuri din alte promisiuni
Să te dezbrac de zgomot de ai fi fost pe-aproape.

Acolo printre alge timpul s-a-ntunecat,
Nu știu pe unde ești, de noaptea te mai doare
Lumina ți-e ascunsă într-un ungher de soare
Căci doare tot mai tare nisipul gri de mare,
Acolo, când netimpul în timp te-a-ncătușat.

Eu m-am întors în mine, mi-ai fost cale pribeagă
Eram hotar de ploaie înalt ca o idee,
Udam grădini incerte la braț cu-o azalee
Iubind Fata Morgana cu trupul de marea,
Ce pribegea din valuri spre-o Atlantidă vagă.